

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou V právní věci žalobce: **K.T.**, zastoupeného *JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem, se sídlem Plzeň, náměstí Republiky 2*, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. června 2015 č.j. DSH/6121/15,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou domáhal výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru pro projednávání přestupků ze dne 30.3.2015, č.j. MeDO-16472/2015-Mencl, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst.1 písm. d) a k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen zákon o silničním provozu), za což mu byla uložena pokuta 35.000,-Kč, zákaz řízení motorových vozidel na 18 měsíců a náhrada nákladů řízení 1.000,-

Kč.

Žalobce v žalobě tvrdil porušení § 3 správního řádu s tím, že žalobce navrhoval provedení dalších důkazů na základě konkrétních výhrad ohledně zjištěného stavu věci, avšak k těmto návrhům se žalovaný nijak nevyjádřil. Zejména žalobce namítal rozpory ve výpovědích policistů ohledně viditelnosti do vozidla žalobce vybaveného tmavou folií v oknech. Policista H. vypověděl, že poznal žalobce přes čelní sklo jeho vozidla, kdežto policista S. uváděl, že řidiče poznal bezpečně přes boční okénko. Žalobce dále poukazoval na terénní nerovnost v místě zastavení vozidla, která měla podle jeho názoru prokázat, že vozidlo policistů stojící pod touto nerovností nemohlo nasvítit vozidlo žalobce. Tento závěr podle žalobce prokazují i fotografie pořízené policisty a žalobce k tomuto navrhoval svoji výpověď, která nebyla provedena. Provedením dalších důkazů mohlo být podle žalobce dále prokázáno, kdo se nacházel na místě řidiče. Ve vozidle jela jeho přítelkyně M.V., která uvedla, že žalobce neřídil, a dále odmítla vypovídat.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a plně odkázal na napadené rozhodnutí.

Součástí **správního spisu** je úřední záznam ze dne 28.9.2014, pořízený Policií České republiky, podle něhož v tento den ve 02:40 hod. hlídka policie ve Kdyni při výjezdu z ulice Mlýnská do ulice Americká spatřila osobní motorové vozidlo Škoda Octavia RZ ..., kterému nesvítilo zadní světlo. Služebním vozidlem bylo vozidlo osvětleno dálkovými světly a hlídkou byl spatřen řidič vozidla, kterým na základě místní a osobní znalosti byl žalobce. Když žalobce nereagoval na výzvu k zastavení vozidla, hlídka vozidla ho začala pronásledovat, kdy vozidlo směřovalo na pozemní komunikaci do obce Podzámčí, odbočilo na lesní cestu a následně na louku, kde v kopci náhle zastavilo, přičemž po celou dobu bylo vozidlo hlídce na dohled ve vzdálenosti 2 metry. Z vozidla nikdo nevystoupil, v okolí nebyla spatřena žádná další osoba. Ve vozidle byl ztotožněn žalobce a za místem spolujezdce M.V., přičemž žalobce byl na místě spolujezdce a na místě řidiče nikdo neseděl. Policista S. měl vidět při dobíhání k vozidlu mužskou větší postavu přelézat z místa řidiče na místo spolujezdce. Žalobce odmítl předložit doklady ke ztotožnění a odmítl se podrobit se vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem s vyjádřením, že vozidlo neřídil, ale že řídila jeho matka J.T., která z místa utekla. Žalobce se následně podrobil lékařskému vyšetření, kde však odmítl odběry biologického materiálu. K tomu byl přiložen plánec zobrazující trasu pronásledovaného vozidla na výtisku z GoogleMaps. V protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem ze dne 28.9.2014 se uvádí, že žalobce nesouhlasil s odběrem krve a odmítl ho. Fotodokumentace pořízená policií zobrazuje předmětné vozidlo s čitelnou poznávací značkou žalobce a jeho spolujezdkyni.

Svědék H.O. dne 17.2.2015 vypověděl, že ze služebního vozidla spatřil vozidlo Škoda Combi a v něm jako řidiče osobu mužského pohlaví, ve které dle místní znalosti poznali žalobce. Vozidlo pronásledovali a měli ho stále na dohled cca. na dva metry. V době, kdy vozidlo Škoda Octavia zastavilo, bylo od něho policejní vozidlo cca. 18 metrů. Jakmile vozidlo zastavilo, jeho kolega vyběhl ze služebního vozidla a běžel k vozidlu. Na vzdálenost cca. 3 metry viděl, jak si řidič přesedá. Jiná osoba v okolí nebyla. Na místě spolujezdce byl zjištěn žalobce a za ním paní V. Žalobce měl tvrdit, že řídila jeho maminka, která z místa

utekla. Svědek popřel, že by od vozidla utíkala nějaká osoba. Dále svědek potvrdil, že žalobce byl vyzván k lékařskému vyšetření, s nímž souhlasil a odjel s nimi do Nemocnice v Domažlicích, kde se odmítl podrobit lékařskému vyšetření a odmítl odběr krve a moči. Na místě silniční kontroly odmítl dechovou zkoušku. Žalobce poznal podle obličeje. Podle svědka dozadu do vozidla nebylo vidět, protože mělo zatmavená skla. Místo měli dobře osvětlené dálkovými světly. Podle svědka byla mokrá tráva a vozidlo začalo hrabat, jelo do kopce před nimi a daný úsek měli stále osvětlený. Svědek uvedl, že poznal žalobce přes čelní sklo.

Svědka D.S. uváděl, že při vyjíždění v ulici Mlýnská před nimi projelo vozidlo Škoda Octavia a v tom okamžiku viděl, že vozidlo řídí žalobce a tohoto bezpečně poznal přes boční okénko. Řidič před nimi ujížděl po louce směrem nahoru, ale louka byla mokrá a vozidlo začalo zpomalovat. Svědek vyběhl ze služebního vozidla, a když už byl cca 5 metrů od vozidla žalobce, viděl mužskou postavu přelézat na místo spolujezdce. Po otevření dveří viděl žalobce na místě spolujezdce. Rovněž tento svědek potvrdil, že od vozidla neviděl nikoho utíkat a že vozidlo měli stále na dohled. Svědek byl ve služebním vozidle jako spolujezdec. Jeli za žalobcem bezprostředně na vzdálenost 2-3 metry. Vozidla od sebe zastavila na vzdálenost, kterou s žalobcem měřili, a to 18 metrů. Svědek žalobce zná pouze služebně, kdy ho několikrát potkal a byl přítomen jednomu ohledání místa činu. Přesedat žalobce viděl skrz okénko u řidiče. Svědek potvrdil, že na bočním okénku je folie, ale když se to nasvítí, tak je do vozidla vidět. Podle svědka služební vozidlo zastavilo bokem k vozidlu žalobce a nasvítilo ho.

Žalobce při jednání dne 17.2.2015 se vyjádřil k věci tak, že vozidlo neřídil, a proto se ani nepodrobil dechové zkoušce a odběru krve. Dál by se k věci nechtěl vyjadřovat, aby nezpůsobil nebezpečí osobě blízké.

Svědkyně J.T., dne 11.3.2015 využila svého práva k věci se nevyjadřovat. Totéž uvedla i M.V., která dále uvedla, že její přítel neřídil.

Ve vyjádření ze dne 19.3.2015 žalobce navrhl ověření podmínek na místě zastavení vozidel za účelem zjištění, zda světla vozidla policistů mohla osvětlovat vozidlo žalobce, a zda za tmy při rozsvícených halogenových světlech není do jeho vozidla přes čelní sklo ani přes boční sklo vidět, i když je vozidlo nasvíceno.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí neshledal ve výpovědích policistů nic, co by vedlo k pochybnostem o pravdivosti těchto výpovědí. Svědci nemají žádný vztah k přestupci ani zájem na projednávané věci. Vykonávali služební povinnost, při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem. Nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policisté tyto zásady překročili. Silniční kontrola byla prováděna před více než čtyřmi měsíci a za tu dobu policisté provedli řadu dalších kontrol a není možné, aby si pamatovali všechny podrobnosti. Proto je kromě oznámení o přestupku sepsán i úřední záznam, v němž policisté popsali podstatné skutečnosti. Úřední záznam není podkladem pro vydání rozhodnutí, a proto jsou policisté vyslýcháni jako svědci. Svědecká výpověď policistů je v souladu s oznámením přestupku. Svědkyně odmítly ve věci vypovídat. M.V. je přítelkyní obviněného, J.T. je

matkou obviněného. Správní orgán má důvodné pochybnosti o pravdivosti výpovědi paní V., neboť bezprostředně po kontrole uvedla, že vozidlo řídila matka žalobce, zatímco při jednání pouze, že vozidlo neřídil žalobce a více se odmítla vyjádřit. Svědecká výpověď byla podle správního orgánu pravděpodobně také ovlivněna blízkým vztahem mezi žalobcem a paní V., která je jeho životní partnerkou a mohla mít zájem na tom, aby nebyl žalobce za tak závažné přestupky potrestán. Její výpověď proto správní orgán hodnotil jako nevěrohodnou a účelovou, nekorespondující s dalšími důkazy. K námitkám žalobce, že mezi policisty byl rozpor v tom, že na jedné straně při pronásledování nebylo do vozidla vidět a při zastavení vozidla bylo do vozidla vidět a že je v místě nadto terénní nerovnost, a policejní vozidlo nemohlo svítit nad tuto nerovnost, k tomuto správní orgán uvedl, že policisté vozidlo žalobce zaregistrovali na křižovatce v ulici Mlýnská a Americká v Kdyni. Vozidlo přijíždělo zprava a policisté byli se svým služebním vozidlem kolmo ke komunikaci, po níž přijížděl žalobce, tedy nepochybně do vozidla žalobce z jejich pozice bylo vidět jak přes čelní sklo, tak přes boční okénko u řidiče. Policista H. registroval řidiče přes čelní sklo, policista S. přes boční okénko. Policista H. byl řidičem služebního vozidla, tedy je pochopitelné, že na komunikaci věnoval větší pozornost, a vzhledem k tomu, že policisté přijížděli po vedlejší pozemní komunikaci a žalobce měl přednost v jízdě, nepochybně svědek H. jako řidič služebního vozidla soustředil svoji pozornost na přijíždějící vozidlo a do vozidla mohl vidět přes čelní sklo. Každý ze svědků se díval do vozidla z jiného úhlu, ze svých pozic ve služebním vozidle. Vozidlo projelo kolem policejního vozidla levou boční částí a bylo osvětleno světlem služebního vozidla, tedy viditelnost na místo řidiče svědci měli a mohli identifikovat řidiče. Z fotodokumentace vyplývá, že na vozidle je zatmavené zadní sklo a zadní boční okénka (foto č. 3 a 6). Tedy jsou svědecké výpovědi věrohodné. Svědci nezastírají, že do vozidla nebylo za jízdy zezadu vidět, ale vzhledem k tomu, že nezastavilo a měli ho policisté po celou dobu jízdy na dohled a v době prvního spatření vozidla na křižovatce v Kdyni seděl na místě řidiče žalobce a po zastavení vozidla policista S. viděl mužskou postavu přelézat z místa řidiče na místo spolujezdce a současně jedinou osobou mužského pohlaví na místě byl žalobce, je tedy vyloučeno, aby vozidlo řídila jiná osoba. Svědci se rovněž shodli, že po zastavení se žádná osoba od vozidla nevzdálila. Dle fotografie č. 9 vozidlo žalobce stálo ke služebnímu vozidlu levým bokem, tedy na místo řidiče bylo vidět. K námitce terénní nerovnosti správní orgán uvedl, že dle fotodokumentace je prostor, kde vozidlo žalobce zastavilo, dobře nasvícen dálkovými světly policejního vozidla. Podle výpovědi svědků řidič služebního vozidla zastavil tak, aby bylo vozidlo žalobce dobře nasvíceno, o čemž svědčí i pořízená fotodokumentace. K návrhu žalobce na ověření výpovědí policistů za tmy, kdy při rozsvícených světlech není do vozidla přes čelní sklo vidět, správní orgán uvedl, že z pořízené dokumentace nasvědčující vozidlo žalobce je zřejmé, že do vozidla je vidět jak přes čelní sklo, tak přes přední boční sklo. Proto k ověření tvrzení policistů není potřeba žádný další důkaz. K návrhu na ověření podmínek na místě zastavení vozidel za účelem potvrzení, že světla policejního vozidla nemohla vozidlo žalobce osvětlovat, správní orgán uvedl, že daný prostor byl dobře osvětlen a z pořízené fotodokumentace je zřejmá konečná poloha obou vozidel a je dostatečně nasvětleno i okolí vozidla žalobce a jsou identifikovatelné přítomné osoby. Navíc správní orgán neměl důvod pochybovat o věrohodnosti policistů. Z obou výpovědí je zřejmé, že osobu řidiče identifikovali na základě vizuálního vnímání vlastními smysly. Na základě jejich výpovědí lze podle správního orgánu I. stupně učinit jednoznačný závěr, že vozidlo Škoda Octavia řídil žalobce.

Žalovaný v žalobou **napadeném rozhodnutí** zkonstatoval, že policisté měli nad vozidlem po celou dobu pronásledování plnou vizuální kontrolu a vyloučili vystoupení další osoby z vozidla. Tvzení žalobce byla výpověď policistů zcela vyvrácena a skutková tvrzení předestřená žalobcem, že vozidlo neřídil, považuje žalovaný za nevěrohodná až účelová, učiněná ve snaze zbavit se odpovědnosti za přestupek. Správní orgán I. stupně podle žalovaného zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Přestože fotodokumentace byla pořízena za tmy, je z ní patrné, že čelním sklem i bočním okénkem u řidiče je do vozidla vidět, což koresponduje se svědeckými výpověďmi policistů. Jednání zasahujících policistů lze hodnotit jako korektní a nezaujaté. Na daný případ je podle žalovaného aplikovatelný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2007 č.j. 4As 19/2007-114 (dostupný na www.nssoud.cz), neboť i zde žalovaný neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce zaujatosti policistů – svědků. Na rozdíl od policistů měl žalobce motiv, proč věc prezentovat způsobem, jakým tak činil. Žalobci hrozí, že bude uznán vinným z přestupku a budou mu zaznamenány body v registru řidičů. Svědecké výpovědi řidičů jsou v podstatných bodech vnitřně konzistentní a vzájemně se doplňují. Žalovaný se ztotožnil s orgánem I. stupně hodnotícím výpověď spolujezdkyně jako nevěrohodnou. O tom, že svědkyně může mít na věci osobní zájem, svědčí i to, že je přítelkyní žalobce. Nevěrohodnost výpovědi svědkyně však nebyla zkonstatována z důvodu jejího vztahu s žalobcem, nýbrž z důvodu rozporů její výpovědi s dalšími důkazy. Provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvořily podle žalovaného dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohly vést k jinému závěru, než že se žalobce přestupků kladených mu za vinu dopustil.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasil.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Tvrzení žalobce, že v daném případě postupoval žalovaný v rozporu s ust. § 3 správního řádu tím, že se k důkazním návrhům žalobce nijak nevyjádřil, nelze akceptovat. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se navzájem doplňují a jsou posuzována jako jeden celek, proto postačuje, když se s důkazními návrhy vypořádá ve svém rozhodnutí prvostupňový orgán a žalovaný se s jeho závěry ztotožňuje. Tak je tomu v daném případě, jak vyplývá z výše shrnutého odůvodnění obou správních rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro provádění dalších důkazů, kterými měl být ověřován výhled policistů do vozidla žalobce na místě přestupku a za stejných světelných podmínek. k tomuto závěru dopěl správní orgán zejména na podkladě fotodokumentace pořízené při spáchání přestupku. Soud stejně jako správní orgány má za to, že zjištění vyplývající z těchto důkazů je dostačující pro zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, protože z fotografií vyplývá konečná poloha služebního vozidla po zastavení i možnosti osvětlení vozidla žalobce, tedy skutečnosti, které jsou v souladu s výpověďmi policistů. Nevznikly tedy pochybnosti o průběhu skutkového děje, konkrétně o tom, že policisté mohli po nasvícení vozidla vidět do vozidla žalobce i přes terénní nerovnosti.

Rozpory ve výpovědích policistů nepředstavuje jejich prvotní zaregistrování žalobce z jiného směru, kdy policista H. vypověděl, že poznal žalobce přes čelní sklo vozidla žalobce, kdežto

policista S. uváděl, že řidiče poznal přes boční okénko. K tomuto správní orgán prvního stupně uvedl, že policisté mohli zaregistrovat žalobce, který je míjel, v jiném okamžiku, kdy jako první, tedy přes čelní sklo, ho zaregistroval řidič služebního vozidla, více se soustředící na provoz na komunikaci. Naopak když policisté žalobce pronásledovali, zezadu přes zatmavená zadní skla do jeho vozidla nebylo vidět. Podle názoru soudu se tak správní orgán s touto otázkou vypořádal dostatečně podrobně a logickým způsobem a soud se s touto argumentací ztotožňuje.

Provedení důkazu vlastní výpovědi žalobce při jednání před správním orgánem nenavrhoval, naopak pouze uvedl, že vozidlo neřídil, a dále výslovně nechtěl k věci nic víc uvádět. Z toho jasně vyplývá, že žalobci byl dán dostatečný prostor se k případu vyjádřit, tudíž jeho další výslech by byl nadbytečný.

Skutečnost, že vozidlo řídil žalobce, byla prokázána jednoznačně výpověďmi svědků - policistů, když nebyly zjištěny žádné okolnosti snižující jejich věrohodnost. Policisté jasně uvedli, že již na počátku sledování předmětného vozidla v řidiči poznali žalobce, kterého znali ze své služební činnosti, a poté viděli po zastavení mužskou postavu přelézat z místa řidiče na místo spolujezdce. Jelikož ve vozidle se nacházel jediný muž - žalobce a současně se dle policistů nikdo od vozidla nevzdálil, řidičem vozidla v rozhodném okamžiku spáchání přestupku mohl být pouze žalobce. Dokazování tedy bylo podle názoru soudu provedeno v dostatečném rozsahu a skutkový stav byl zjištěn v souladu s požadavky stanovenými v ust. § 3 správního řádu.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 30. června 2016

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně